Η Ανάληψη του Κυρίου (Lev Gillet, μοναχός της Ανατολικής Εκκλησίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 28 Μαΐου, 2014

Εάν έχουμε ζήσει τη χαρά της Πασχαλινής περιόδου, είναι σπάνιο να μην νιώσουμε ένα σφίξιμο στην καρδιά, όταν έρχεται η μέρα της Αναλήψεως. Ξέρουμε πολύ καλά ότι είναι μία από τις μεγαλύτερες γιορτές της Χριστιανοσύνης. Κι όμως, μας φαίνεται σαν αναχώρηση, σαν χωρισμός, ότι ο Κύριός μας δεν είναι πια παρών με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Οι μαθητές δεν αντέδρασαν έτσι. Θα μπορούσε η λύπη να τους έχει καταβάλει, αυτοί όμως αντιθέτως» υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ μετά χαράς μεγάλης» (Λουκ. 24:36-53). Γιατί η Ανάληψη χαροποιεί τους χριστιανούς;

Καταρχάς,
διότι η δόξα του Κυρίου μας είναι πολύτιμη για μας. Η Ανάληψη επιστέφει την επίγεια αποστολή Του. Ολοκλήρωσε το έργο που Του ανάθεσε ο Πατήρ, και προς Αυτόν τείνει τώρα με όλο το είναι Του. Σε λίγο ο Πατέρας θα Τον υποδεχθεί, όπως αρμόζει στη νίκη που κέρδισε κατά της αμαρτίας και του θανάτου, μια νίκη που κατακτήθηκε με τόσο πόνο. Σε λίγο θα δοξαστεί στον ουρανό. Η δόξα και η επιθυμία του Κυρίου μας πρέπει να είναι σημαντικότερες για μας από την «αισθητή παρηγοριάς» που αντλούμε από την παρουσία Του. Ας μάθουμε να αγαπούμε τόσο τον Κύριό μας, ώστε να χαιρόμαστε με τη δική Του χαρά.

Στη συνέχεια, η
Ανάληψη σηματοδοτεί το γενονός ότι ο Πατήρ αποδέχεται όλο το λυτρωτικό έργο του Υιού. Η Ανάσταση ήταν το πρώτο εκτυφλωτικό σημείο αυτής της αποδοχής. Η Πεντηκοστή θα είναι το τελικό. Η νεφέλη που σήμερα περιβάλλει τον Ιησού και ανεβαίνει μαζί Του στον ουρανό αντιπροσωπεύει τον καπνό του ολοκαυτώματος που ανεβαίνει από το θυσιαστήριο προς τον Θεό. Η θυσία έγινε δεκτή. Ο Πατήρ υποδέχεται το Θύμα, όπου κοντά Του θα συνεχίσει να προσφέρει αιωνίως τη θυσία Του. Το έργο της σωτηρίας μας ολοκληρώθηκε.

Ο Ιησούς δεν επιστρέφει μόνος στον Πατέρα.

Είναι ο ασώματος Λόγος που κατέβηκε και έζησε μετά των ανθρώπων. Σήμερα είναι ο Λόγος που εγένετο Σαρξ, αληθινός Θεός και τέλειος άνθρωπος, που εισέρχεται στη βασιλεία των Ουρανών. Φέρνει μαζί Του την ανθρώπινη φύση την οποία είχε ενδυθεί. Ανοίγει τις πύλες της Βασιλείας για την ανθρωπότητα. Κατακτούμε «μέσω πληρεξουσίου» τα επουράνια αγαθά: «Όντας ημάς νεκρούς τοις παραπτώμασι ... συνήγειρε και συνεκάθισεν εν τοις επουρανίοις εν Χριστώ Ιησού». Εάν είμαστε πιστοί, προόρισε για μας θέση στη Βασιλεία. Η παρουσία μας εκεί είναι αυτό που επιθυμεί και περιμένει.

Η
Ανάληψη καθιστά για μας τη σκέψη του ουρανού περισσότερο παρούσα και επίκαιρη. Σκεπτόμαστε άραγε αρκετά τη μόνιμη κατοικία μας; Για τους περισσότερους χριστιανούς, η ουράνια ζωή είναι κάτι σαν συμπλήρωμα της επίγειας. Κάτι σαν υστερόγραφο, σαν το παράρτημα ενός βιβλίου, του οποίου το κυρίως κείμενο έχει γραφτεί στη γη. Το αντίθετο όμως είναι το αληθινό. Η επίγεια ζωή, μας δεν είναι παρά ο πρόλογος του βιβλίου. Η ζωή στον ουρανό θα είναι το κείμενο, και το κείμενο δεν θα έχει τέλος. Για να χρησιμοποιήσουμε μια άλλη εικόνα, η γήινη ζωή μας είναι μια σήραγγα-στενή, σκοτεινή και πολύ σύντομη- που οδηγεί σ΄ένα υπέροχο και ηλιόλουστο τοπίο. Σκεπτόμαστε πάρα πολύ αυτό που είναι η ζωή μας τώρα. Δεν σκεπτόμαστε αρκετά αυτό που θα είναι στο μέλλον: «Α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε... α ητοίμασεν ο Θεος τοις αγαπώσιν Αυτόν». Στον Όρθρο της σημερινής εορτής ψάλλουμε: «Αγγελικώς οι έν κόσμω πανηνυρίσωμεν...». Πράγμα που σημαίνει, ας σκεπτόμαστε περισσότερο τους αγγέλους, ας προσπαθήσουμε να εισέλθουμε στα δικά τους αισθήματα, να γευθούμε κάτι από αυτά που γεύθηκαν αυτοί, όταν ο Υιός επέστρεψε εν δεξιά του Πατρός. Ας μεταφερθούμε πρώτα-πρώτα κοντά στην Υπεραγία Θεοτόκο και τους αγίους, που θα είναι οι αληθινοί συμπολίτες μας: «Το πολίτευμα ημών εν ουρανοίς υπάρχει, εξ ου και απεκδεχόμεθα σωτήρα Κύριον Ιησού Χριστόν». Η ζωή μας θα μεταμορφωνόταν, εάν, ήδη από τώρα, ρίχναμε την καρδιά μας στην αντίπερα όχθη, πέρα από αυτόν τον κόσμο, στη Βασιλεία, όπου βρίσκονται όχι μόνον τα αληθινά αγαθά μας, αλλά και τα αγαθά όλων εκείνων που αγαπούμε .

Οι μαθητές, αφού
αποχωρίστηκαν τον Ιησού, παρέμεναν πλήρεις ελπίδας, διότι ήξεραν ότι θα τους εδίδετο το Πνεύμα. Τους παρήγγειλε «άπο Ιεροσολύμων μη χωρίζεσθαι, αλλά περιμένειν την επαγγελίαν του πατρός...». Η νεφέλη περιβάλλει τον

Ιησού, αλλά δεν έχει πάρει ακόμη το χρώμα της φλόγας της Πεντηκοστής. Ο Ιησούς φεύγοντας μας σταθεροποιεί σε μια στάση, όχι λύπης αλλά χαρούμενης και γεμάτης εμπιστοσύνη προσμονής .

«Και
εγένετο εν τω ευλογείν αύτον αυτούς διέστη απ’ αυτών και άνεφερετο εις τον ούρανόν. Και αυτοί προσκυνήσαντες αυτόν επέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ μετά χαράς μεγάλης». Να τι θα έπρεπε να είναι για μας η γιορτή της Αναλήψεως. Εάν ο Ιησούς απομακρύνεται ευλογώντας, κι αν εμείς Τον προσκυνούμε γονατιστοί ενώ ανεβαίνει, θα σηκωθούμε γεμάτοι με καινούργια δύναμη-καρπό της ευλογίας και της προσκύνησης- και θα επιστρέψουμε, όπως οι απόστολοι, «μετά χαράς μεγάλης».

(ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΚΑΤΑΝΥΞΗ, Εκδ. ΑΚΡΙΤΑΣ, Αθήνα 2009, σ.124-128)

(Πηγή ηλ. κειμένου: vatopaidi.wordpress.com)